

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 15 lutego 2013 r.

Poz. 838

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.144.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 6 lutego 2013 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2001, Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami) stwierdzam nieważność **uchwały Nr XLIV/348/2012 Rady Gminy Elk** z dnia 31 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w obrębie Szeligi-Buczki, obejmującego działkę nr 67/10, gmina Elk, **w części dotyczącej:**

- § 6 ust. 1 - w części dotyczącej sformułowania „na warunkach wydanych przez zarządcę sieci”,
- § 6 ust. 2 - w części dotyczącej sformułowania „i warunkami zarządcy sieci”,
- § 10 ust. 1 - w części dotyczącej sformułowania „zgodnie z warunkami technicznymi wydanymi przez zarządców sieci”,
- § 12,
- § 15 ust. 1 pkt 8 lit. g

UZASADNIENIE:

Uchwałą wskazaną na wstępie, powołując jako podstawę art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 15 ust. 2, art. 20 ust. 1 i art. 29 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2003 r., Nr 80, poz. 717; późn.zm.), Rada Gminy Elk uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie Szeligi-Buczki, obejmującego działkę nr 67/10.

W treści § 6 ust. 1 uchwały Rada postanowiła, iż zasilanie w energię elektryczną planowanych inwestycji należy zapewnić z istniejących i projektowanych urządzeń elektroenergetycznych, poprzez budowę sieci, przyłączy i urządzeń niskiego i średniego napięcia, **na warunkach wydanych przez zarządcę sieci.**

W postanowieniu § 6 ust. 2 Rada wskazała, że w przypadku kolizji projektowanych stacji transformatorowych z istniejącymi urządzeniami elektroenergetycznymi, należy je przebudować, **zgodnie z warunkami zarządcy sieci.**

Wedle zapisu § 10 ust.1, podłączenie planowanych budynków do sieci telefonicznej, teleinformatycznej, telewizji kablowe i innych usług związanych z przekazywaniem informacji, należy realizować w oparciu o budowę odpowiednich urządzeń i sieci **zgodnie z warunkami technicznymi wydanymi przez zarządców sieci.**

W § 15 ust. 1 pkt 8 lit. g) uchwały Rada ustaliła zaś, iż włączenie projektowanych instalacji do lokalnych systemów infrastruktury technicznej dokonywać należy **zgodnie z warunkami wydanymi przez zarządców sieci.**

W ocenie organu nadzoru, przytoczone zapisy, w zakwestionowanym na wstępie zakresie, w sposób istotny naruszają prawo, w tym w szczególności przepisy art. 4 ust. 1 w zw z art. 3 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zakreślając materię podlegającą regulacji na gruncie uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z przepisami, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako instrument polityki przestrzennej gminy, ustala przeznaczenie terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określa sposoby zagospodarowania i warunki zabudowy.

W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane sposób ścisły i literalny, a dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzanie kompetencji w drodze analogii jest zakazane.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Uchwalając regulację planu, rada nie może scedować w/w uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (w oparciu m.in. o wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. akt: II OSK 124/11).

Ponadto, plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego.

Badana uchwała łamie wskazane wyżej zasady, wprowadzając zapisy otwarte, w świetle których sposób zagospodarowania terenów uzależniany jest od późniejszych uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (w oparciu o wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, patrz przy tym na wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09, dodatkowo na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12 - przede wszystkim patrz w punkcie 5 uzasadnienia oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1 - patrz w punkcie 4 uzasadnienia).

Ponadto, wskazać należy, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane są formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest zatem aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju niewiążące sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację (w oparciu o wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2012 r. sygn. II OSK 2096/10).

W sprzeczności z powyższymi wymogami pozostają zakwestionowane zapisy § 6 ust. 1 i ust. 2, §10 ust. 1 i § 15 ust. 1 pkt 8 lit. g) uchwały.

Niezależnie od powyższego należy zakwestionować §12 w rozdziale 3 uchwały zatytułowanym „Ustalenia dotyczące zasad budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej”. W rozdziale tym uregulowano kwestie: obsługi komunikacyjnej terenu objętego planem, zaopatrzenia w energię elektryczną i wodę, projektowania i budowy stacji transformatorowych oraz przyłączy i urządzeń gazowych, lokalizacji sieci i urządzeń wodociągowych oraz kanalizacji sanitarnej, odprowadzania ścieków i wód opadowych, a także lokalizacji sieci i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Nadto wprowadzono § 12 o treści „*Dopuszcza się budowę innych niż wyżej wymienione sieci i urządzeń infrastruktury technicznej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.*”

W ocenie organu nadzoru zapis powyższy narusza prawo, a w szczególności art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z §4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Realizując powyższy obowiązek należy uwzględnić przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w szczególności § 4 pkt 9, w myśl którego ustalenia planu miejscowego dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać:

1. określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych,
2. określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym,
3. wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Wbrew przytoczonym wyżej przepisom, zapis §12 uchwały nie określa parametrów ani warunków powiązań z układem zewnętrznym sieci i urządzeń dopuszczonych do budowy na terenie objętym planem. Co więcej nie precyzuje, o jakie sieci i urządzenia chodzi.

Zdaniem organu nadzoru zapis taki w sposób oczywisty narusza przepis § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w myśl którego ustalenia planu winny nie tylko wskazywać sieci i urządzenia dopuszczone do realizacji na terenie objętym planem, lecz także określać ich parametry, wskaźniki i warunki połączenia z układem zewnętrznym.

Należy także zauważyć, że pozostawienie zapisu § 12 uchwały stwarza w istocie możliwość zmiany postanowień planu poprzez wprowadzenie sieci i urządzeń w nim nieprzewidzianych, z pominięciem przeprowadzenia procedury określonej w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co z kolei stanowi naruszenie art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski